

3. STUDIJA

POSREDNIK POMIRENJA JEDINORO ENI

„Tko je On?“—Logos, bog—Jedinorođeni od Jehove—Svjedočanstvo Biblije—„Premda je bio bogat“—„Prije nego je Abraham bio Ja Jesam“—„Prvi i Posljednji“—„Jehova me je zaposjeo na početku puta svojega“—Logos je postao tijelom—nije bio utjelovljen—On Se Je Ponizio—„Radi vas je postao siromašan, da bi ste se vi obogatili“—Nikakvog Licemjerstva u njegovom Svjedočanstvu—Vladanje Našeg Gospodina nije bilo Obmanjivo—Svet, Nedužan, Neokaljan Odvojen od Grešnika.

„Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, Koji sebe daje u otkup za sve, svjedočanstvo u svoje vrijeme.“ (1. Tim. 2:5,6)

U OMJERU u kojem vrednujemo djelo Pomirenja—našeg izmirenja s Bogom, i žrtvu za grijeh kroz koju to ostvareno—u istoj ćemo mjeri vrednovati onoga kojega je Nebeski Otac poslao biti izmirenjem za naše grijehe, našeg Obnovitelja i Životodavca. Stoga, u pristupanju pitanju, Tko je taj veliki kojega je Jehova Bog toliko visoko počastio, i koji je, po milosti Božjoj, naš Otkupitelj i Spasitelj? Prikladno je da prije svega shvatimo, naše vlastito neznanje o toj temi, i našu nesposobnost da dođemo do zaključka izuzev onome što će nas Božanska Riječ poučiti. Kao drugo, pristaje, na samom početku naše istrage, da imamo na umu Apostolovo svjedočanstvo što se tiče veličine tog Posrednika, i časti koja mu pristaje. On kaže, „A zato i Bog njega povisi i darova mu ime, koje je nad svako ime, Da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno.“ Također je napisano, „Da svi poštuju Sina kao što poštuju Oca.“ (Filip. 2:9; Ivan 5:23)

Pažljivo istražujući Sveto Pismo kako bi smo zapazili što kaže, i što ne kaže, u pogledu našeg Gospodina Isusa, mi utvrđujemo da

je to svjedočanstvo vrlo jasno, skladno i zadovoljavajuće. Prvo ćemo navesti, u sinoptičnom obliku, ono zašto nalazimo da je Biblijsko učenje, dokaze koje ćemo dati u nastavku.

(1) Naš je Otkupitelj postojao kao duhovno biće prije nego je postao tijelom i prebivao među ljudima.

(2) U to vrijeme, isto tako kao i kasnije, bio je s pravom poznat kao „bog“—moćni. Kao poglavar anđela i odmah do Oca, on je bio poznat kao Arhanđeo (najuzvišeniji anđeo ili glasnik), čije ime, Mihael, znači, „Tko je kao Bog,“ ili Božji predstavnik.

(3) Kako je on bio najuzvišeniji od svega Jehovinog stvorenja, tako je on isto bio i prvi, izravno Božje stvorenje, „Jedinorođeni,“ i zatim je on, kao Jehovin predstavnik, i iskazujući Jehovinu moć, i u njegovo ime, stvorio sve drugo—anđele, vlasti i sile, isto tako kao i zemaljsko stvorenje.

(4) Kada je on postao tijelom, kako bi bio našim Otkupiteljem, to nije bilo na silu, nego je to bila dobrovoljna stvar, rezultat njegovog potpunog sklada sa Ocem, i njegovog radosnog pomirenja u izvršavanju svakog obilježja božanske volje—koju je on naučio poštovati i ljubiti, kao samu osnovu Pravde, Mudrosti i Ljubavi.

(5) Nije bila namjera da to poniženje u ljudsko stanje tako ostane trajno. Ono je ostvarilo svoju svrhu kada je naš Gospodin dao sebe, ljudsko biće, kao našu *otkupninu*, ili "odgovarajuću cijenu." Stoga, njegovo uskrsnuće nije bilo u tijelu, nego, kao što Apostol objavljuje, "ubijen po tijelu, ali oživljen Duhom." (1. Pet. 3:18)

(6) Kada je bio uskrsnut njemu nije samo bila vraćena duhovna priroda, nego mu je osim toga bila dana još uzvišenija čast, i, kao Očeva nagrada za njegovu vjernost, on je postao sudionikom božanske prirode—najuzvišenije od *duhovnih priroda*,* posjedujući besmrtnost.

*Svez. 1, Pogl. X

(7) To je taj Veliki, koji je bio tako visoko uzvišen i počašćen od Jehove, kojega mi uživamo poštovati i obožavati i služiti mu, kao onog koji je jedno s Nebeskim Ocem, u riječi, u djelu, u namjeri i u duhu.

Biblijsko Svjedočanstvo Što Se Ti e Božjeg Sina

Razmotrimo sada Biblijske dokaze koji potvrđuju ta stajališta. Mi počinjemo s prvim poglavljem Ivanovog Evanđelja. Tu je na našeg Gospodina u njegovom predljudskom postojanju ukazano kao na „Riječ“ (Grčki, *Logos*). „U početku je bio on, Riječ (*Logos*).“ Dr. Alexander Clarke kaže, što se tiče te riječi *Logos*: „Taj bi naziv trebalo ostaviti neprevedenim iz istog razloga zbog kojeg su imena *Isus* i *Krist* ostavljeni neprevedenima. Kao što je svaka nazivna imenica Spasitelja svijeta opisna neke izvrsnosti u njegovoj osobi, prirodi, ili djelu, tako je i epitet, *Logos*, koji znači riječ, izgovorenu riječ, rječitost, nauk, razmišljanje, ili sposobnost razmišljanja, vrlo prikladno primijenjena na njega.“ Evanđelista, u svojoj poslanici, nadalje koristi istu titulu s obzirom na našeg Gospodina, nazivajući ga „Riječju života,“ ili „*Logos* života.“ (1. Ivan. 1:1)

Titula, „Riječ Božja“—„*Logos* Božji“—vrlo je prikladna za opisati važno djelo ili službu našeg Gospodara, prije njegovog dolaska na svijet. *Logos* je bio izravan *izraz* stvaranja nebeskog Oca, dok su svi naknadni izrazi božanske mudrosti, sile i dobrote bili načinjeni kroz *Logosa*. Rečeno je kako su se u starim vremenima izvjesni kraljevi obraćali svojim podanicima preko zastupnika, kralj bi sjedio iza zavjese, dok bi njegova „riječ“ ili glasnogovornik stajao pred zavjesom, i obraćao se ljudima glasno o temama o kojima bi mu šapnuo kralj, kojeg se nije vidjelo: i takav je govornik bio nazvan „Kraljev *Logos*.“ Bila legenda istinita ili ne, ona dobro ilustrira upotrebu te riječi „*Logos*“ u povezanosti sa predljudskim postojanjem našeg Gospodina i

Gospodara i samu njegovu veličanstvenu službu kao Očevog predstavnika, a što Sveto Pismo, s tim u vezi svugdje drugdje, ističe da je bila njegova služba.

Treba napomenuti da nam Apostol, pišući pod nadahnućem, govori da je „*Logos* u početku bio s *Bogom*, i on, Riječ, bio je *bog*.“ To je doslovni prijevod sa Grčkog, kojeg može potvrditi bilo tko, bio izučavatelj Grčkog ili ne. Grčki član *ho* prethodi prvoj riječi „Bog,“ u ovom retku, i ne prethodi drugoj riječi „bog,“ ukazujući tako namjerno na Boga Oca i Boga Sina u slučaju gdje bi bez člana čitatelj ostao zbunjen. Slično tome određeni član prethodi riječi „Bog“ u drugom retku. Cijeli redak prema tome glasi:

„U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u [*ho Teos*] Boga i Riječ bijaše [*teos*] Bog. Ona bijaše u početku u [*ho Teos*] Boga.“ (Ivan 1:1,2)

Na koji se „*po etak*“ tu ukazuje? Sigurno ne na početak postojanja Jehove, Boga, Oca; zato što je on „od vječnosti do vječnosti,“ i nikada nije imao početak. (Ps. 41:13; 90:2; 106:48) Međutim Jehovino djelo imalo je početak, i na to se ovdje ukazuje—početak stvaranja. Izjava, tako shvaćena, podrazumijeva da je naš Gospodin Isus, u svom predljudskom postojanju, kao *Logos*, bio sa Ocem na samom početku stvaranja. To potvrđuje nadahnutu izjavu da je sam *Logos* bio „Početak Božjeg stvorenja“: to je precizna izjava Apostola, koji nam jamči da naš Gospodin nije samo „glava tijela, crkve,“ i „prvorođenac od mrtvih,“ nego također i *po etak* svega stvorenja—„*da bi u svemu on imao prvenstvo*.“ Njegove su riječi: „On je slika Boga nevidljivoga, *Prvorođenac svakog stvorenja*. Ta u njemu je sve stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo Prijestolja, bilo Gospodstva, bilo Vrhovništva, bilo Vlasti—sve je po njemu i za njega stvoreno: on je prije svega i sve stoji u njemu.“ Poslušajte također riječ proročanstva što se tiče

Jedinorođenoga, koja ne objavljuje samo njegovo dolazeće uzvišenje kao Kralja zemaljskih kraljeva, nego opisujući ga kao onoga koji je već Jehovin *prvoro eni*, govoreći, „A ja ću ga prvorođencem učiniti, najvišim među kraljevima svijeta.“ (Ps. 89:27) Zapazite također da naš Gospodin (ukazujući na svoje porijeklo), objavljuje za sebe da je, „Amen, Svjedok vjerni i istiniti, *Po etak Božjeg stvorenja*.“ (Otkr. 3:14)

U skladu s tom mišlju o prvenstvu našeg Gospodina od samog početka, kao „prvorođenca svakog stvorenja,“ i u skladu sa mišlju da je on bio *Logos* ili Izričaj Nebeskog Oca, s obzirom na svaku stvar, je sljedeća izjava Evanđelistovog izvještaja, naime., „Sve je postalo preko njega i bez njega nije postalo ništa.“ (Ivan 1:3 *Rotherham*) Kakvu nam to veličanstvenu misao daje u odnosu na veličanstvo Jedinorođenog Sina Božjeg, *Logosa!* Sa tog gledišta o njegovoj prvobitnoj veličini i prvenstvu, mi imamo jasnije gledište od bilo kojeg drugog o smislu Apostolovih riječi, „*Premda bogat*, radi vas posta siromašan, da se vi njegovim siromaštvom obogatite.“ (2. Kor. 8:9) Sa tog stanovišta mi možemo vidjeti koliko je on bio bogat u časti i slavi o čemu je sam spomenuo u molitvi, govoreći, „Oče, proslavi mene kod sebe *onom slavom koju imadoh kod tebe prije negoli je svijeta bilo*.“ (Ivan 17:5) Iako je sve u povezanosti sa božanskim planom otkupljenja predivno, zapanjujuće u svojim očitovanjima božanske ljubavi, milosrđa, suosjećanja prema palom čovjeku, ipak, sa ove točke gledišta, sve je razumno—dosljedno sa božanskim karakterom i izjavom.

Oni koji drže da naš Gospodin Isus nikada nije postojao sve dok nije bio rođen kao beba u Betlehemu imaju veoma ograničeno gledište o božanskom planu za pomaganje čovjeku; i oni su ostavili praktički beskorisnima mnoge gore navedene biblijske retke, i druge, u odnosu na slavu našeg Gospodina kod Oca prije nego li je svijeta bilo, u odnosu na njegovo veliko

prigibanje, u kojemu je on ponizio sebe da uzme prirodu malo nižu od anđeoske, napuštajući prema tome prirodu koja je bila iznad one anđeoske. I Biblijsko nas gledište oslobađa svih nerazumnih i pogrešnih ljudskih teorija, s kojima su oni, u pokušaju da iskažu čast Sinu, otišli preko pisane Riječi Božje, i obeščastili Riječ Gospodinovu i apostolsku, koja objavljuje za njega da je on bio Sin ili potomstvo Boga, i da je Otac veći od Sina. Lažno je gledište uključilo milijune svojih pristaša u nerazrješivu poteškoću u svakom pravcu.

Sama istina je razumna.

„—Istina je:

Ona zadovoljava naše čežnje kao što to ništa drugo ne može.“

Te izjave što se tiče našeg Gospodina Isusa, da je on bio početak Božjeg stvaranja, i da je on, prema tome, imao postojanje dugo prije nego što je došao na svijet kao čovjek, da bude naš Otkupitelj, u potpunosti su potvrđene različitim citatima, primjer kojih je izjava, „Bog Sina svoga jedinorođenoga posla u svijet da živimo po njemu.“ (1. Ivan. 4:9) Ova izjava vrlo jasno pokazuje da je on bio Božji Sin prije nego je došao na svijet, i da mu je, kao Božjem Sinu, bio dan zadatak da ga izvrši na svijetu. Ne bi trebalo biti previđeno niti ovdje, niti na drugim mjestima, da je *Logos* označen „Jedinorođenim Sinom“ Božjim. Misao koja je prenesena sa tim izrazom je da je sam *Logos* bio *jedino* izravno stvorenje ili zametak Nebeskog Oca, dok su svi drugi Božji sinovi (anđeli isto tako kao i ljudi), bili njegovo neizravno stvorenje kroz *Logosa*. Od tud ispravnost, istinitost, izjave, da je on Jedinorođeni Sin Božji.

Uzmite daljnji primjer: „Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu.“ (Ivan 3:17) Ovdje se kroz njegovo poslanje i zadatak opet podrazumijeva njegovo predljudsko postojanje. I te izjave što se tiče *Logosa* u potpunom su skladu sa povijesti stvari, koju nam je predstavio Evandelisti,

koji objavljuje, „bijaše na svijetu i *svijet po njemu posta* i svijet ga ne upozna.“ I nadalje, „I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu—slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca—pun milosti i istine.“ (Ivan 1:10,14) Vlastite izjave našeg Gospodina što se tiče njegovog pretpostojanja su neosporne. On nikada nije priznao Josipa za svog oca; niti je on ikada priznao u vezi svog zemaljskog života da je početak njegovog postojanja.

Baš naprotiv, zapazite kako on stalno ukazuje na Jehovu kao svog Oca. Sjetite se njegovih riječi, „kako onda vi onome kog Otac posveti i *posla na svijet možete reći: 'Huliš!'*—zbog toga što rekoh: *'Sin sam Božji!'*“ (Ivan 10:36) Mariji, svojoj zemaljskoj majci, on je rekao, „Niste li znali da mi je biti u onome što je *Oca mojega?*“ (Luka 2:49) Svojim učenicima on objavljuje, „Jer siđoh s neba.“ „Ja sam kruh živi koji je s neba sišao.“ (Ivan 6:38,51) Mnogi u njegovim danima nisu u to vjerovali, i mnogi isto ne vjeruju ni danas, ali ta istina ostaje. Neki od onih koji su čuli rekli su, „Tvrda je ovo besjeda?“ I neki od njegovih učenika rekli su, kada su to čuli, „Tko to može slušati?“ „A Isus znajući sam od sebe da njegovi učenici zbog toga mrmljaju, reče im: "Zar vas to sablažnjava? A što ako vidite Sina Čovječjega *kako uzlazi onamo gdje je prije bio?*“ „Otada mnogi učenici odstupiše, više nisu išli s njime“; zbog te tvrdnje o nebeskom porijeklu i predljudskom postojanju. (Ivan 6:60-66).

Čujte ga ponovno kako pred Farizejima, objavljuje istu istinu, govoreći, „znam odakle sam došao i kamo idem...ja sam odozgo...ja sam od Boga izašao i došao. Nisam došao sam od sebe, nego me je on poslao...Onaj koji mene časti; i ako kažem da ga ne poznajem, bit ću lažljivac.“ Tada su mu Židovi rekli, „Jesi li ti veći od našeg Oca Abrahama?“ Isus je odgovorio, „Abraham, otac vaš, kliktao je da bi vidio moj dan. I vidio je i obradovao se.“ (Abraham je vidio Kristov dan s očima vjere;

vjerujući božanskom obećanju što se tiče Mesije. On je možda vidio njegov dan žrtve, predan u prinošenju Izaka njegovog jedinog sina, ali u svakom slučaju on je vidio Mesijin dolazeći slavni dan, Milenij, i njegove blagoslove svih naroda na zemlji, kroz to obećano Sjeme. I nikakvo čudo da ga je taj izgled obradovao. On je s očima vjere gledao nebeski grad, Novi Jeruzalem, proslavljenu Crkvu, Kraljevsku klasu, i on je slično tome gledao nebesku zemlju—svijet blagoslovljen preko tog Kraljevstva. (Hebr. 11:10,16; 12:22; 13:14)

„Rekoše mu [Isusu] nato Židovi: "Ni pedeset ti još godina nije, a vidio si Abrahama [Abraham je već bio mrtav dvije tisuće godina.]? Reče im Isus: "Zaista, zaista, kažem vam: *prije negoli Abraham posta, Ja jesam!*" (Ivan 8:14,23,42-58)

Ne može biti pogreške u značenju tih riječi. Naš Gospodin izjavljuje da je *on postojao* prije Abrahama. Niti Sveto Pismo igdje nagovještava da je postojanje Jedinorođenog ikada prestalo od vremena kada je počelo, kao „početka Božjeg stvaranja,“ sve dok nije prestalo na Kalvariji na tri dana; nakon čega je bio podignut iz mrtvih i više ne može umrijeti, smrt više njime ne gospodari. (Rim. 6:9) Slučaj njegovog rođenja kao ljudskog bića, „malo nižeg od anđela,“ u svrhu toga da bude žrtvom za grijeh čovjeka, nije uključivalo smrt duhovne prirode prije rođenja kao ljudske bebe, nego samo premještanje uzvišenije ili duhovne prirode na nižu ili ljudsku prirodu. Od tud riječi našeg Gospodina, „Prije negoli Abraham posta, *Ja jesam,*“ što znači da nije bilo prestanka njegovog postojanja u bilo kojem trenutku u međuvremenu, i nedvosmisleno poistovjećuje Isusa, Sina Božjeg, u tijelu, sa *Logosom*, prvorođencem svega stvorenja. Naravno svjedočanstvo našeg Gospodina nije bilo prihvaćeno od mnogih koji su ga čuli, niti je od tada bilo prihvaćeno od mnogih. Čini se da postoji izopačenost stavova, što vodi čovječanstvo da odbaci jednostavne, jasne izjave Gospodinove Riječi, i da dajemo prednost gledanju na našeg Gospodina kao grešnog pripadnika

pale rase, ili pak kao njegovog vlastitog oca. Jedino su krotki spremni „primiti usađenu riječ koja ima moć spasiti duše vaše,“ i Božja je Riječ jedino takvima i bila namijenjena. (Iza. 61:1; Jak. 1:21) Kao što su oni koji su čuli Gospodara, i odbacili njegovo svjedočanstvo, uzeli kamenje da ga bace na njega, tako su i sada neki koji čuju istinu i odbacuju je spremni kamenovati, simbolično, sve koji prihvaćaju i naučavaju Gospodareve riječi, u njihovoj jednostavnosti. I sada, kao i tada, razlog je taj što ne poznaju niti Oca, niti Sina, kao što bi ih trebali poznavati—kako se oni otkrivaju.

Riječi našeg Gospodina i dalje su primjenjive na tu stvar, naime, „Sve je meni predao Otac moj i nitko ne pozna Sina doli Otac niti tko pozna Oca doli Sin i onaj kome Sin hoće objaviti.“ (Mat. 11:27) Svijet ga nije poznao: nije poznao njegovo porijeklo, i njegovo veliko poniženje zbog njih; i kada imamo na umu da je dugo vremensko razdoblje proteklo između početka stvaranja u osobi našeg Gospodina, i vremena kada je on postao tijelom, i kada nadalje imamo na umu da je tijekom cijelog tog vremena on bio sa Ocem, „svakodnevno njegov užitak, uvijek se radujući pred njim,“ mi se ne možemo čuditi da je Sin poznao Oca, onako kako to njegovi učenici niti svijet nisu mogli—kao što ga mi sada učimo upoznati kroz Njegovu riječ otkrivenja i razvijanje njegovog predivnog plana vjekova. Poslušajte ga nadalje, kako objavljuje, „Oče pravedni, svijet te nije upoznao, ja te upoznah.“ (Ivan 17:25)

Ključ za tu predivnu spoznaju nebeskih stvari dan je u izjavi, „tko je sa zemlje, zemaljski je i zemaljski govori. Tko dolazi s neba, on je iznad sviju: *što je vidio i uo—za to svjedo i.*“ (Ivan 3:31,32) Nikakvo čudo stoga da su i njegovi protivnici pitali, „Odakle ovomu ta mudrost?“ (Mat. 13:54) Njegova spoznaja nebeskih stvari, njegovo prisno i dugo poznanstvo sa Ocem, začevši apsolutnu vjeru u Očeva obećanja, omogućilo mu je, kao savršenom čovjeku, pobijediti svijet, tijelo i đavla, i predstaviti

prihvatljivu žrtvu za naše grijehе. Tako je preko Proroka unaprijed bilo zapisano: „Svojim *spoznanjem* moj će sluga kao pravednik donijeti mnogima pravednost.“ (Iza. 53:11)

Sada, jedino oni koji hode po vjeri, u svjetlu božanske Riječi, mogu poznavati bilo Oca ili Sina, ili jasno i ispravno cijeniti veliko djelo pomirenja koje oni ujedinjeno ostvaruju za ljudski rod. Ali uskoro, nakon što odabir Crkve bude bio dovršen, nakon što Nevjesta, Janjetova žena, bude bila sjedinjena sa njenim Gospodinom u slavi, i Kraljevstvo dođe—dogodit će se da će spoznaja o Gospodinu ispuniti svu zemlju, i moć Oca, koji je, kroz *Logosa*, stvorio sve, biti će iskazana kroz njega, kao Spasitelja, u obnovi i usavršavanju onih, koji su upoznavši ga, udovoljili njegovim pravednim zahtjevima, tako da će na koncu moć našeg Gospodina, kao Jehovinog zastupnika u stvaranju, biti u potpunosti izjednačena i utjelovljena u njegovoj moći, kao Jehovinog zastupnika u obnavljanju i blagoslivljanju svijeta; i tako će biti ispunjeno Psalmistovo predviđanje—„Ti imaš rosu [svježine, snage]mladosti svoje.“ (Ps. 110:3)

Poslušajte riječi našeg Gospodina Nikodemu, koji je tražio saznati nešto o nebeskim stvarima, ali koji je odbio spoznaju, zato što još nije vjerovao ni zemaljskim stvarima. Naš Gospodin, objašnjavajući mu svoju spoznaju nebeskih stvari, kaže, „Nitko nije uzašao na nebo doli onaj koji siđe s neba, Sin Čovječji, koji je na nebu“* Naš Gospodin zatim nastavlja pokazivati Nikodemu pripremu koju je Bog učinio za svijet, kako oni ne bi propali, nego imali vječni život, objavljujući, „Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga *Sina Jedinoro enca* da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ (Ivan 3:13,16)

Logosa, koji je početak Božjeg stvaranja, od Izaije također nazvanog Prekrasni, Savjetnik, Moćni Bog, itd. (Iza. 9:6),

---

*Riječi „koji je na nebu,“ su sporne—ne nalaze se u starim MSS.

Salamun je opisao, i predstavio pod imenom Mudrost, no ipak sa svim detaljima koji usklađuju izjavu sa izvještajem kojeg je dao Evandelisti Ivan (Ivan 1:1,18), kako slijedi:

„Jahve me stvori kao počelo svoga djela, kao najraniji od svojih čina, u pradoba; oblikovana sam još od vječnosti, odiskona, prije nastanka zemlje. Rodih se kad još nije bilo pradubina [mora], dok nije bilo izvora obilnih voda. Rodih se prije nego su utemeljene gore, prije brežuljaka. Kad još ne bijaše načinio zemlje, ni poljana, ni početka zemaljskom prahu; kad je stvarao nebesa, bila sam nazočna, kad je povlačio krug na licu bezdana. Kad je u visini utvrđivao oblake i kad je odredio snagu izvoru pradubina; kad je postavljao moru njegove granice da mu se vode ne preliju preko obala, kad je polagao temelje zemlji, bila sam kraj njega, *kao graditeljica, bila u radosti, iz dana u dan, igraju i pred njim sve vrijeme.*“ (Izreke 8:22-30)

Uz ono što smo ovdje zapazili što se tiče Logosa—da on nije bio samo početak Božjeg stvaranja, i prvorođenac, nego osim toga i Jedinorođeni Sin, i da je sve drugo stvoreno preko njega—mi nalazimo prekrasnu potvrdnu izjavu u riječima našeg Gospodina, koji kaže: „Ne boj se, ja sam *prvi i posljednji*, I živi: i bio sam mrtav, i evo živim u vijeke vjekova.“ I nadalje, „Ovo govori *Prvi i Posljednji*, Onaj koji bijaše mrtav i oživje.“ (Otkr. 1:17;2:8) Ni u kojem drugom smislu ili ni na koji drugi način nego kao „*Jedino*“ izravno stvorenje Božje, kroz kojega je sve drugo bilo stvoreno, naš Gospodin ne može biti prvo i posljednje Božje stvorenje. Bilo koje drugo gledište, prema tome, bilo bi neispravno, i u sukobu sa svim gore navedenim citatima.

„I on, Rije , tijelom je postao i nastanio se me u nama“

—Ivan 1:14—

Uobičajena misao u svezi očitovanja našeg Gospodina u tijelu je obično izražena s riječju *inkarnacija*. Mi vjerujemo da je ta

uobičajena misao neispravna u cijelosti, nebiblijska. Teorija o *inkarnaciji* kaže da je ljudsko tijelo našeg Gospodina, koje je Marija rodila, bilo samo *prekriva*, koja *pokriva* duhovno tijelo. Prema tome misao pridodana zemaljskom životu našeg Gospodina, prema toj teoriji je, da je naš Gospodin tijekom svog zemaljskog života i dalje bio duhovno biće, upravo kao i prije, izuzev što je koristio tijelo koje je Marija bila rodila, i koje je bilo poznato kao čovjek Krist Isus, kao svoj veo ili medij komunikacije sa čovječanstvom, na način na koji su se anđeli pojavljivali u ljudskom obliku u prethodnim vremenima—Abrahamu, Manoi, Lotu, i drugima. (1. Moj. 18:1,2; 19:1; Suci 13:9-11,16) Zbog te pogrešne pretpostavke, mnogi su ostali zbunjeni i iz toga su proistekle nebiblijske ideje što se tiče različitih događaja iz života i smrti našeg Gospodina: na primjer, ta teorija pretpostavlja da umor našeg Gospodina nije bio stvaran nego lažan; zato što se on, kao duhovno biće, ne može umarati. Logika te teorije bi također podrazumijevala da su molitve našeg Gospodina bile lažne, zato što, kaže ta teorija, on je bio sam Bog, i moliti se bilo bi kao da se moli sam sebi; stoga se tvrdi da su njegove molitve bile samo *pro forma*, da ostave utisak na učenike i one koji su bili uokolo. Ista je teorija ograničena na pretpostavku da je smrt našeg Gospodina bila samo izgled smrti, jer oni tvrde da je Isus bio Bog Otac, koji je od vječnosti do vječnosti, pa ne može umrijeti: pa da su stoga očigledna agonija i povik, „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ i umiranje, samo bili *pro forma*, da se ostavi utisak na umove onih koji su to vidjeli i čuli. Logični je argument, stoga, da se uopće nije desila smrt za čovjekove grijehe, nego samo izgledna smrt, spektakularni efekat, drama, Kinematografska predstava, *obmana* proizvedena sa dobrim razlogom—da povoljno utječe na suosjećanja i osjetljivost čovječanstva.

Sve je to pogrešno, i u silnoj suprotnosti sa istinom o tom predmetu, kako je predstavljena u Riječi Božjoj. Biblijska objava nije da je naš Gospodin *preuzeo* tijelo od mesa kao pokrivalo za duhovno tijelo, kao što su prethodno činili anđeli;

nego da je on u stvarnosti odložio, ili, kao što to Grčki prevodi, „lišio se,“ svog predljudskog stanja, i u stvarnosti *uzeo našu prirodu*, ili, kao što naš gornji tekst objavljuje, „*Logos je postao tijelom.*“ Oko toga nije bilo prijevera, niti varke: to nije bilo tako da izgleda da je on kao ponizio sam sebe, zadržavajući u biti svoju slavu i moć: to nije bilo tako da se je činilo da je on osiromašio zbog nas, dok je u stvarnosti ostao bogat posjedujući uzvišeniju duhovnu prirodu cijelo vrijeme: to nije bilo tako da je on samo stavio odjeću, boju, sluge. Ne, nego je on u stvarnosti postao *ovjekom*—„čovjek Krist Isus, koji je sebe samoga dao kao otkupninu za sve.“ (1. Tim. 2:5)

Kasnije ćemo vidjeti, kada budemo razmatrali konkretno otkupno obilježje njegovog djela, da je bilo apsolutno neophodno da on bude čovjekom—ništa više niti manje nego savršeni čovjek—jer čovjek je bio taj koji je sagriješio, njega je trebalo otkupiti, i božanski je zakon zahtijevao da čovjekov život bude plaćen otkupnom cijenom za čovjekov život. „Doista po *ovjeku* smrt, po *ovjeku* i uskrsnuće od mrtvih!“ (1. Kor. 15:21) Međutim neka nas nitko ne bi krivo razumio da mi sa tim mislimo da je naš Otkupitelj postao čovjekom kao što smo mi, pun naslijeđenih nesavršenosti i mana. Upravo suprotno tome: ista riječ Božja objavljuje da je on bio „svet, nedužan, *odvojen od grešnika.*“ (Hebr.7:26,28; Luka 1:35)

Njegova odvojenost od grešnika je jedna od teških stvari za shvatiti mnogima. Kako on može biti čovjekom, a ipak biti oslobođen od nasljedne mrlje koja pogađa cijelu ljudsku obitelj? Mi se nadamo da točno razumijemo kako to može biti, i kako je to bilo ostvareno pod božanskim planom; ali kao prvo moramo u svojim glavama skroz shvatiti činjenicu da nesavršen čovjek, pokvaren čovjek, onaj koji je kroz nasljeđe imao udjela u Adamovoj vrsti, i čiji je život tako bio dijelom našeg života, *ne može biti našim Otkupiteljem.* Postojalo je dovoljno grešnih ljudi u svijetu, da nije bilo potrebno da Bog šalje svog Sina da bude još jedan. Postojalo je obilje tih

nesavršenih ljudi koji su bili spremni položiti svoje živote za ostvarenje Očeve volje. To je u potpunosti potvrđeno sa izvještajem Hebrejima 11, u kojem je jasno pokazano da mnogi „nisu ljubili svoje živote,“ u njihovoj vjernosti Gospodinu. Međutim ono što je bilo potrebno nije bila samo *žrtva za grijeh*, nego *bezgrešna žrtva*, koja bi tako platila grešnikovu kaznu. I budući da „su svi sagriješili i nedostatni su slave Božje,“ i budući da „nema pravednoga, ni jednoga,“ Sveto Pismo *stoga* nadalje objavljuje „nitko ne može dati Bogu otkupninu za svog brata.“ (Rim. 3:10,23; Ps. 49:7) Zbog toga što je Gospodin gledao i uvidio da nije bilo nijednog čovjeka kompetentnog da otkupi svijet da je on spustio pomoć na onoga koji je moćan da spasi—sposobnog da u potpunosti spasi sve koji preko njega dolaze Ocu. (Ps. 89:19; Iza. 63:1; 59:16; Hebr. 7:25)

Kao sljedeće želimo, ako je to moguće, jasnije vidjeti kako se je naš Gospodin Isus spustio među našu rasu, i postao njenim članom, kroz svoju majku Mariju, bez sudjelovanja u bilo kojem stupnju u njenoj izopačenosti, bez nasljeđivanja njenog razaranja grijehom, bez da je na njemu ležalo prokletstvo smrti: jer da je na bilo koji način ili u bilo kojem stupnju imao udjela u Adamovom životu, on bi također sudjelovao i u smrtnoj kazni koja je bila na Adamovom *životu*, i tako bi došao pod smrtnu presudu: i da je bio učinjen tako nesavršenim, i pod *smrtnom kaznom*, on ne bi imao *pravo na život* da ga da kao otkupnu cijenu za čovjeka, s kojom bi kupio oca Adama i njegovu rasu od osude na smrt koju je bila nametnula božanska Pravda. Predlažemo za razmotriti to pitanje u našem idućem poglavlju. Mi se nadamo da ćemo tamo dokazati da naš Gospodin nije, ni na koji način niti u kojoj mjeri, postao onečišćen sa grijehom ili nesavršenošću kroz svoju majku.